

CEVİZE GİRİŞ

Ceviz ile ilgili siz değerli ziyaretçilerimizle, anısının küçük fakat izlerinin çok büyük olduğu ceviz başlangıç öykümü paylaşmak istiyorum!

Her şey bir pantolon ile başladı... Evet, yanlış anlamadınız; "pantolon".

Doksanlı yılların sonunda, baharın on beş mayısında bir telefon geldi annemden... Kendisini yaylamızdan getiren köy otobüsünden almamı istiyordu. Dediği gibi, annemi ve yanındaki eşyalarını, köy garajından aldım... Bu arada tam hareket edeceğimiz esnada; "oğlum, garajda bekleyen şu kızı da alalım, o da bizim gideceğimiz tarafa gidiyor." dedi. Ben de "gayet tabi anne" dedim, "sen emret yeter".

Garajda bekleyen genç kızı da aldık arabaya... Yolumuza devam ederken, annem kulağıma eğilerek usulca; "oğlum, bu kız birkaç gün önce köydeyken benden bir pantolon almamı istemişti. 19 Mayıs bayramı yürüyüşünde bayramlık kıyafetlerle yürünecekmiş ve pantolonu da yokmuş..."

"Tabi ki anne" dedim, "sen nasıl arzu edersen".

Annemle yaptığımız bu konuşmayı, küçük kız duymamıştı ve ona gayet güzel bir sürpriz olacağını düşünürken aklıma bir şey takılmıştı! Birileri bana çok güzel bir pantolon hediye etmiş olsa mutlu olurum elbet, fakat çok da sevinmezdim. Çünkü; bacaklarımda yepyeni bir pantolon varken, ayakkabı eski ve yırtık, gömlek desen üç beş yama... Hasılı; yakışksız bir kıyafet olurdu sanırım!

Onun için, yol kenarında sıradan bir dükkana gitmektense içinde her şeyin bulunduğu bir mağazaya gitmeyi tercih ettim. Çünkü; doğru karar vermek için kendimi hep karşıdaki insanın yerine koymuşumdur. Mağazada bizi karşılayan bayana teslim ettik küçük kızı ve dedim ki; "bu küçük kızımız size emanet, tepeden tırnağa giydirip kuşatın kızımızı..." Bu gelişmelerden dolayı,son derece şaşırان küçük kız tezgahtar ablalarının yardımı ile bütün reyonları dolaşırken şaşkın bakışlarıyla büyük bir değişime uğruyordu. Yaklaşık bir saat sonra karşımıza o fakir köylü kızı gitmiş, yerine pırlıl gözlerle, yepyeni bir kız gelmişti sanki...

Hem annemin hem de küçük kızın gözlerinde mutluluk ışıltıları vardı. Böylelikle tekrar arabaya binip, yolumuza devam ederken arka koltuğa oturan küçük kız kendisinden beklemediğim medeni cesareti göstererek "teşekkür" etti. Bir şey değil demek için yüzüne doğru baktığımda, gözlerinde ölünceye kadar unutamayacağım ve hiçbir kelimenin ifade edemeyeceği bir minnettarlık ifadesi gördüm...

Boğazım düğümlenerek; "hayırlı olsun!" diyebildim ancak... Boğazım düğümlendi; çünkü hayat adil değildi! Boğazım düğümlendi, çünkü; hiçbir çocuk bu adaletsizliği hak etmiyordu! Annem ve küçük kızı, bıraktıktan sonra, işyerimdeki çalışma odama kapandım. Ruhen yaralanmıştım... Benim için, arkadaşımınla beraber yediğimiz bir yemek parası kadar olan bir bedel; küçük kızın ömrü boyunca unutamayacağı bir şenlikti sanki...

Daha önceleri de bir çok insana yardım etmişliğim olmuştu... Fakat çoğu tesadüfi gelişmelerden ibaretti. Yaşamımı sorgulamaya başladım.

Ve belki de o ana kadar hiç düşünmediğim soruları sormaya başladım kendime...

Kimin için ne yaptın?
Yaşamın amacı nedir?
Hayatın şifresi nedir?

Ve sıra ile irdelemeye başladım kendi sorularımı... Evet birçok insan için iyi şeyler yaptığımı biliyordum, fakat kalıcı ve organizeli yaptığım da söylenemezdi. Bir çoğu rastlantı sonucuydu çünkü...

Kalıcı ve organizeli bir şeyler yapmaya karar verdim. İnsan yaşamının, hiçbir insanın kendi keyfine bırakılmayacak kadar kutsal ve değerli olduğunu düşündüm. Yaşamının bir görev olduğunu düşündüm sessizce... Evet, "**YAŞAMAK BİR GÖREVDİR.**" ve her görev de olduğu gibi yaşamının da sorumlulukları vardı. Kendin dahil, boşlukta kapladığın çeper dışındaki her şeye karşı sorumlusundur...

Bunu idrak etmek, fitili ateşlemektir aslında ve sonunda kaçınılmaz bir gerçek çıkar karşına.

"YAŞAMIN AMACI NEDİR?".

Ev, araba, iş, eş, yat ,kat, para, zenginlik, şan, şöhret,... Bunlar mı amacımız ? Değerli ve kutsal insan yaşamının amacı dört teker, dört duvar ve bedeli parayla satın alınabilen veya bugün olup da yarın yok olabilecek bir şey olamazdı, olması da basitlik olurdu zaten...

Amaç; çok daha "**ERDEM**" li bir şey olmalıydı...

Ve sonra, insanlara çok daha organizeli ve kalıcı bir şekilde yardım etmeye karar verdim. Muhtaç olana balık vermektense balık tutmayı öğretmek en iyisiydi.

Ben de yardım ettiğim küçük kız gibi çocukları tespit edip, okutmaya karar verdim... Özellikle de okumayı çok isteyip de okuma imkanı olmayan çocukları bularak, hayatlarındaki ilk ve en önemli sekme noktasını yaratmak için...

Öyle de oldu... Doğduğum köye el ilanları göndererek burslu okumak isteyen çocuk ve gençleri tespit ettik!

Önce burslu öğrenci sayısını altı kişi düşünürken yedi oldu,on oldu ve bir ay içerisinde on dört kişi oluvermişti... Burs verdiğimiz gençler, mütevazı, güzel ahlaklı ve en önemlisi ise okumak isteyen gençlerdi... Hepsi de bize güvenerek, okuyacakları okullarına gitmişlerdi. Bir çocuğa bu konuda söz vermek başka bir söz vermeye benzemiyordu... Onun için, kendi gençliğime, çalışmama güveniyordum. Fakat iş hayatının neler getireceğini tam olarak kestiremiyordum. Onun için; "öyle bir yatırım yapayım ki; beş altı sene biz ona bakalım daha sonraki senelerde o bize, hepimize baksın..." dedim. Elbetteki her yatırım fedakarlık ve çaba ister, çalışma ister ve en önemlisi zaman ister...

Ziraat Mühendisi olmam sebebiyle de bu yatırımı tarım konusunda düşündük. Ne olmalıydı? Hangi ağaç olmalıydı ? diye araştırırken, cevizin en iyi yatırımlardan biri olabileceğini gördük. Uzun ömürlüydü, meyvesi dayanıklıydı, üstelik ülkemiz anavatanıydı cevizin... Araştırmalarımız derinleştikçe, tüm ülkeyi dolaşıyor, cevizin "**KOMANDO**" gibi bir ağaç olduğunu görüyorduk. En iyi cins, en kaliteli ürün, ağacın rantabilitesi derken, çalışmalarımız da başlamıştı...

Şu anda zannediyorum ki; ÷lkemizin en büyük ceviz bahçesinin sahibi olduk ve edindiğimiz amaç için yolumuza devam ediyoruz... Kurmuş olduğumuz bu ceviz çiftliği, bir kaç yıl sonra pırıl pırıl **YÜZ YİRMİ** çocuğumuzu okutacak bir okulun da kaynağı olacaktır... Gelecek kaygısı olmadan okuyacak **YÜZ YİRMİ TÜRK GENCİ..**

Başta söylediğim gibi "her şey bir pantolon ile başladı..."

Unutmadan onu da söyleyeyim,
değınmediğimiz son soru;

"HAYATIN ŞİFRESİ NEDİR ?"

Yaşamın amacına ulaşmak için gerekli şıfre;
GÜÇ VE ONUR' dur!

Çünkü ; **GÜÇSÜZ ONUR, MAZLUM OLUR,**
ONURSUZ GÜÇ, ZALİM OLUR...

Her ikisi de sizde ise **"ŞİFRE BU"** dur!!

NOYAN YILDIRAN

Ziraat Mühendisi

<http://www.cevizci33.com>